

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

Decizia nr. 54/2021

Dosar nr. 1224/1/2021

Pronunțată în ședință publică astăzi, 28 iunie 2021

Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 969 din 11/10/2021

Marian Budă - președintele Secției a II-a civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție - președintele completului
Ianina Blandiana Grădinaru - judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță - judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Petronela Nițu - judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu - judecător la Secția a II-a civilă
Diana Manole - judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa - judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu - judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau - judecător la Secția a II-a civilă
Veronica Magdalena Dănăilă - judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Dorin - judecător la Secția a II-a civilă
Ileana Izabela Dolache-Bogdan - judecător la Secția a II-a civilă
Eugenia Voicheci - judecător la Secția a II-a civilă

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 1.224/1/2021 este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (6) din Codul de procedură civilă și ale art. 36 alin. (2) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

Ședința este prezidată de domnul judecător Marian Budă, președintele Secției a II-a civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul București - Secția a V-a civilă în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

"În sensul art. 5 alin. 3 coroborat cu dispozițiile art. 6 alin. 1, art. 7 alin. 4 și art. 6 alin. 2 din Legea nr. 77/2016, notificările formulate de către debitori, ulterior admiterii definitive a contestației formulate de către creditor împotriva primei notificări de dare în plată, mai produc sau nu efectul suspendării de drept prevăzut de Legea nr. 77/2016?".

Magistratul-asistent învederează că, la dosarul cauzei, a fost depus raportul întocmit, comunicat părților.

Președintele completului, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Tribunalul București - Secția a V-a civilă a dispus, prin Încheierea din 19 martie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 26.769/300/2019, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept anterior menționată.

II. Normele de drept intern incidente

2. Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare Legea nr. 77/2016

Art. 5. [...] (3) Prima zi de convocare la notarul public nu poate fi stabilită la un termen mai scurt de 30 de zile libere și nici mai lung de 90 de zile, perioadă în care se suspendă orice plată către creditor, precum și orice procedură judiciară sau extrajudiciară demarată de un creditor sau de persoane care se subrogă în drepturile acestuia îndreptată împotriva consumatorului sau a bunurilor acestuia. Ne reprezentarea debitorului la termenele indicate în notificare echivalează cu renunțarea la notificarea de dare în plată și părțile vor fi repuse de drept în situația anterioară.

Art. 6. - (1) De la data primirii notificării prevăzute la art. 5 se suspendă dreptul creditorului de a se îndrepta împotriva codebitorilor, precum și împotriva garanților personali sau ipotecari.

(2) În situația admiterii definitive a contestației prevăzute la art. 7, creditorul poate demara sau, după caz, relua orice procedură judiciară sau extrajudiciară atât împotriva debitorului, cât și împotriva altor garanți personali sau ipotecari. [...]

Art. 7. [...] (4) Până la soluționarea definitivă a contestației formulate de creditor se menține suspendarea oricărei plăți către acesta, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoanele care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului. De la data comunicării notificării de dare în plată, executările silită aflate în derulare, inclusiv poprurile, se suspendă automat.

III. Expunerea succintă a procesului

3. Prin cererea introductivă, contestatoarea A a formulat contestație la executare în contradictoriu cu B, C și D, solicitând anularea încheierii din 15 noiembrie 2019 din Dosarul de executare nr. 1.200/2015 deschis de B, precum și obligarea executorului judecătoresc la continuarea procedurii de executare silită.

4. În esență, s-a arătat că între A și intimații C și D a fost încheiat Contractul de credit nr. 6.755/2.11.2007, modificat prin Actul adițional nr. 1/6.12.2007 și Actul adițional nr. 2/4.05.2010. Intimații nu și-au executat obligațiile de plată, astfel că a început executarea silită, fiind deschis Dosarul de executare silită nr. 1.200/2015, iar la 7 septembrie 2016 intimații C și D au formulat notificare de dare în plată în temeiul Legii nr. 77/2016, pe care contestatoarea a atacat-o în Dosarul nr. 26.401/300/2016, contestația fiind admisă definitiv.

5. După rămânerea definitivă a acestei hotărâri judecătorești s-a formulat cerere de stăruință în executarea silită, iar la 11 noiembrie 2019 intimații au formulat și o a doua notificare de dare în plată; prin încheierea din 15 noiembrie 2019 s-a refuzat continuarea procedurii de executare silită, față de notificarea de dare în plată.

6. Or, acest refuz este nelegal, din jurisprudența instanțelor reieșind că devalorizarea monedei euro nu poate fi considerată un risc supraadăugat, iar solvabilitatea intimaților nu poate fi reținută pentru a justifica impreviziunea. Notificarea formulată este redactată de un alt avocat, dar motivele invocate sunt aceleași, nefiind adus niciun element de noutate, astfel că a fost exercitată abuziv și cu rea-credință. Creditoarea a arătat că banca nu are deschisă calea contestației la executare, ci doar pe aceea a contestației întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 77/2016, putând formula contestația la executare doar dacă executorul refuză reluarea executării în situația admiterii contestației. Deși a observat că prima contestație formulată de A împotriva notificării de dare în plată a fost admisă, executorul judecătoresc a refuzat continuarea executării. Executorul judecătoresc avea competența de a observa că noua notificare de dare în plată nu aduce nicio noutate față de prima notificare, astfel că își oferă concursul abuzului de drept în favoarea debitorilor, fiind încălcate și principiile care guvernează procedura de executare silită.

7. Judecătoria Sectorului 2, prin Sentința civilă nr. 5.255 din 10 august 2020, a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată.

8. Pentru a pronunța această soluție s-a reținut că singura instanță competentă să se pronunțe asupra condițiilor de admisibilitate ale notificării de dare în plată este instanța investită cu contestație în condițiile art. 7 din Legea nr. 77/2016, nici instanța de executare și nici executorul judecătoresc neavând o competență în acest sens, notificarea de dare în plată având efect suspensiv de drept în privința executării silită.

9. Împotriva acestei sentințe a formulat apel creditoarea A, solicitând admiterea căii de atac formulate, schimbarea în tot a sentinței civile apelate, în sensul admiterii contestației la executare, și, pe cale de consecință, anularea încheierii din 15 noiembrie 2019 întocmite de către executorul judecătoresc în cadrul Dosarului de executare nr. 1.200/2015 ca fiind nelegală și netemeinică, precum și obligarea executorului judecătoresc să continue procedura de executare silită față de debitori.

10. În motivarea căii de atac formulate se susține, în esență, faptul că sentința atacată este nelegală și netemeinică, întrucât instanța de fond nu a constatat că cea de-a doua notificare de dare în plată formulată de către debitori, în condițiile în care aceasta avea același conținut cu o altă notificare formulată anterior și pentru care a fost admisă definitiv contestația formulată de bancă, este formulată în mod abuziv, debitorii nebeneficiind de protecția oferită de dispozițiile Legii nr. 77/2016.

11. La 22 ianuarie 2021, A a formulat o cerere de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se ofere o dezlegare de principiu chestiunii de drept: "dacă, în sensul art. 5 alin. 3 coroborat cu dispozițiile art. 6 alin. 1, art. 7 alin. 4 și art. 6 alin. 2 din Legea nr. 77/2016, notificările formulate de către debitori, ulterior admiterii definitive a contestației formulate de către creditor împotriva primei notificări de dare în plată, mai produc sau nu efectul suspendării de drept prevăzut de Legea nr. 77/2016?".

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

12. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, când, în cursul judecății, un complet al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea o rezolvare de principiu chestiunii cu care a fost sesizată.

13. Instanța de sesizare a apreciat că în cauză sunt întrunite condițiile prevăzute de dispozițiile legale anterior menționate pentru a se dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, aceasta urmând a pronunța în prezenta cauză o hotărâre definitivă, fiind investită cu soluționarea unui apel împotriva unei contestații la executare.

14. Totodată, s-a constatat că în fața instanței a fost ridicată o chestiune de drept, de a cărei dezlegare depinde soluția ce urmează a se pronunța pe fondul contestației la executare, în sensul că de aprecierea asupra efectului suspensiv al celei de-a doua notificări formulate de către debitori în temeiul dispozițiilor Legii nr. 77/2016, în contextul în care anterior a mai fost formulată o altă notificare, respinsă în mod definitiv în condițiile art. 7 din Legea nr. 77/2016, urmează a se determina caracterul legal sau nelegal al încheierii din 15 noiembrie 2019 întocmite de către executorul judecătoresc.

15. Aspectele asupra cărora se solicită intervenția instanței supreme reprezintă o chestiune nouă, acest aspect de noutate fiind dat de faptul că relativ recent (în ultimii doi ani, potrivit hotărârilor judecătorești depuse la dosar de către apelantă) au început să apară în practică situații în care se formulează de către debitori mai multe notificări de dare în plată, cu conținut relativ similar, după ce o primă notificare formulată a fost contestată de către creditor în procedura reglementată de art. 7 din Legea nr. 77/2016, iar această contestație a fost admisă în mod definitiv, neexistând o sesizare a instanței supreme cu soluționarea vreunui recurs în interesul legii care să vizeze aspectele invocate în prezenta cauză și nicio dezlegare a instanței supreme cu privire la acestea în cadrul vreunei alte proceduri.

V. Punctul de vedere al titularului sesizării

16. Instanța de trimitere a arătat că, potrivit art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, "până la soluționarea definitivă a contestației formulate de creditor se menține suspendarea oricărei plăți către acesta, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoanele care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului. De la data comunicării notificării de dare în plată, executările silită aflate în derulare, inclusiv popririile, se suspendă automat".

17. Pornind de la examinarea acestor dispoziții legale s-a susținut că legea nu face nicio distincție în privința numărului de notificări de dare în plată ce pot fi formulate de către debitori pe parcursul derulării unui credit, pentru ipoteza în care o primă procedură de dare în plată a imobilului nu s-a finalizat prin stingerea debitului, astfel că, dată fiind această situație, este posibil să fie formulate mai multe notificări de dare în plată în care să se invoce de către debitori impreviziunea, situație în care se pune problema dacă toate acestea vor avea efect suspensiv al procedurii de executare.

18. Totodată, s-a apreciat că, în lipsa unei distincții făcute în lege, dispozițiile Legii nr. 77/2016 nu pot fi interpretate în sens restrictiv, în sensul că doar prima notificare ar avea caracter suspensiv, fiind posibil ca pe parcursul derulării raporturilor contractuale să apară situații în care debitorii să îndeplinească în mod cumulativ condițiile la care fac referire dispozițiile art. 4 din lege, faptul respingerii unei contestații a creditorului întemeiate pe dispozițiile art. 7 din același act normativ nedând naștere în mod automat unei prezumții a exercitării abuzive a drepturilor recunoscute în favoarea debitorilor.

19. În sprijinul acestei opinii, s-au considerat relevante și dispozițiile art. 7 alin. (5¹) din Legea nr. 77/2016 potrivit căroră, "în cazul admiterii contestației creditorului prin hotărâre definitivă, penalitățile și orice daune-interese care ar rezulta din parcurgerea procedurii notificării prevăzute la art. 5 și 6 vor putea fi pretinse doar dacă creditorul contestator probează că debitorul a fost de rea-credință la depunerea notificării".

20. Astfel, legea conferă debitorilor posibilitatea de a se libera de o obligație de plată ce a devenit pe parcursul derulării contractului prea oneroasă, ca o măsură de protecție în favoarea consumatorilor, însă a prevăzut și garanții pentru ipoteza în care exercitarea acestui drept ar urma să se facă în mod abuziv, stabilind dreptul creditorului la penalități sau daune-interese, însă numai pentru situația în care s-ar face dovada de către acesta a formulării cu rea-credință a notificării de dare în plată.

VI. Punctul de vedere al părților

21. În opinia apelantei creditoare, drepturile recunoscute de lege trebuie să fie exercitate în scopul pentru care ele au fost prevăzute, iar exercitarea dreptului debitorului de a formula o notificare de dare în plată trebuie să fie subordonată acestui principiu.

Se arată, în esență, că posibilitatea formulării de către debitori a mai multor notificări de dare în plată nu este reglementată expres de lege și se ajunge la discuții legate de exercitarea abuzivă a drepturilor și de instanța chemată să se pronunțe asupra acestui abuz și a sancțiunii ce ar putea fi dispuse, însă aceasta nu rezolvă chestiunea de bază referitoare la suspendarea procedurii de executare ce intervine automat după fiecare notificare formulată și vătămarea implicită a dreptului creditorului de a-și vedea realizată creanța.

Așadar, sunt posibile două interpretări ale chestiunii supuse analizei Înaltei Curți de Casație și Justiție, respectiv intervenirea efectului suspensiv de drept al executării, indiferent de numărul notificărilor formulate, și, respectiv, lipsirea de efect suspensiv al unei noi notificări de dare în plată, după ce anterior debitorul mai formulase una similară, iar contestația formulată de către creditor în privința acesteia a fost admisă în mod definitiv.

Așadar, s-a considerat că cea de-a doua interpretare este corectă și de natură a oferi protecție ambelor părți în raportul execuțional, nefiind posibil ca o nouă notificare de dare în plată să mai suspende procedura de executare silită pentru că o astfel de suspendare ar contraveni scopului prevăzut de lege, acela de a oferi protecție debitorului în legătură cu care există o prezumție legală relativă că se află într-o situație de impreviziune, răsturnată însă prin hotărârea judecătorească de admitere definitivă a contestației formulate în privința primei notificări.

22. În opinia intimaților debitori, formularea unei noi notificări de dare în plată, după ce a fost admisă în mod definitiv contestația formulată de creditor, este permisă, fiind posibilă invocarea impreviziunii în raport cu situația de fapt a debitorilor, de mai multe ori pe parcursul derulării raporturilor contractuale, care poate fi într-o continuă dinamică, fapt ce presupune o analiză ori de câte ori cauza dedusă judecătii o impune.

Totodată, s-a arătat că pentru situația în care se transmit notificări de dare în plată cu rea-credință au fost prevăzute în lege remedii, dispozițiile art. 7 alin. (5¹) din Legea nr. 77/2016 prevăzând posibilitatea creditorului de a obține penalități și daune-interese.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

23. Din punctele de vedere și jurisprudența înaintate de curțile de apel s-au conturat interpretări diferite ale problemei de drept ce formează obiectul sesizării, după cum urmează:

- într-o primă orientare s-a apreciat că notificările formulate de către debitori, ulterior admiterii definitive a contestației formulate de către creditor împotriva primei notificări de dare în plată, produc efectul suspendării de drept prevăzut de Legea nr. 77/2016, în lipsa unei distincții făcute în lege, dispozițiile acesteia neputând fi interpretate în sens restrictiv;

- într-o a doua orientare s-a arătat că acestea nu mai sunt apte să producă efectul suspensiv prevăzut de Legea nr.

77/2016, dat fiind faptul că instanța deja s-a pronunțat cu privire la admisibilitatea procedurii de dare în plată printr-o hotărâre definitivă.

24. Ministerul Public a comunicat că, la nivelul Secției judiciare - Serviciul judiciar civil, nu se verifică practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept care formează obiectul sesizării formulate de Tribunalul București - Secția a V-a civilă.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

25. În ceea ce privește Legea nr. 77/2016, la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție nu au fost identificate decizii relevante asupra chestiunii de drept semnalate.

IX. Jurisprudența Curții Constituționale

26. Din verificările efectuate rezultă că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat, în repetate rânduri, asupra constituționalității Legii nr. 77/2016, relevante fiind:

- Decizia nr. 623/2016, ce face referire la buna-credință și echitatea ce trebuie să guverneze executarea contractelor de credit în vederea echilibrării lor;

- Decizia nr. 95/2017, în care s-a subliniat faptul că notificarea are drept efect și suspendarea plăților rezultate din contractul de credit, ca o măsură provizorie și conexă acestuia, menită să împiedice ruina iminentă a debitorului, înlăturând efectele negative asupra patrimoniului acestuia în cazul în care creditorul decide să demareze o procedură judiciară;

- Decizia nr. 731/2019, ce a soluționat obiecția de neconstituționalitate a Legii nr. 77/2016.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

27. Prin raportul întocmit conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă s-a apreciat că sesizarea este inadmisibilă.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

XI.I. Asupra admisibilității sesizării

28. Prealabil unei analize pe fond a chestiunii de drept pentru care se solicită o dezlegare de principiu se impune verificarea condițiilor de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, în conformitate cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

29. Potrivit acestui text: "Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată."

30. Prin urmare, pentru declanșarea acestui mecanism, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, a instituit condițiile de admisibilitate care trebuie îndeplinite cumulativ, respectiv:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță;

- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

- chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să fie nouă;

- Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra respectivei chestiuni de drept, iar aceasta nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare;

- soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere.

31. În vederea atingerii scopului menționat de legiuitor mai este necesar ca problema de drept să fie reală, să suscite interpretări diferite sau contradictorii ale unui text de lege, respectiv să prezinte un grad de dificultate suficient de mare, astfel încât instanța de sesizare să considere că pentru a înlătura orice incertitudine referitoare la securitatea raportului

juridic dedus judecării se impune declanșarea procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, în acest sens fiind și Decizia nr. 78 din 6 noiembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în Dosarul nr. 1.488/1/2017 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 197 din 5 martie 2018.

32. Analizând aceste condiții de admisibilitate se constată că litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, cauza care face obiectul sesizării se află în competența legală a unui complet de judecată al tribunalului învestit să o soluționeze în apel, în ultimă instanță, cum reiese din interpretarea coroborată a art. 712 și 718 din Codul de procedură civilă prin raportare la art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016; problema supusă interpretării nu a făcut obiectul unei statuări anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici nu constituie obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

33. Sub aspectul condiției ca problema supusă interpretării să se identifice într-o veritabilă "chestiune de drept" se impun mai multe precizări.

34. Prin Decizia nr. 16 din 23 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016, s-a arătat că, deși art. 519 din Codul de procedură civilă nu definește noțiunea de "chestiune de drept", în doctrină s-a specificat că, pentru a fi vorba de o problemă de drept reală, trebuie ca norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă, lacunară sau neclară. Chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie pentru că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare.

35. Problema de drept trebuie să fie una calificată, adică să necesite cu pregnanță lămurirea înțeleșului și efectului juridic al respectivei dispoziții, așa cum s-a reținut și în Decizia nr. 20 din 5 aprilie 2021 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

36. Prin întrebarea adresată instanței supreme se solicită o interpretare coroborată a tuturor dispozițiilor legale enumerate, prin raportare la particularitățile și specificul circumstanțelor referitoare la continuarea procedurii de executare silită, cu efecte asupra relației profesionist-consumator, nereieșind că prin răspunsul la această întrebare se dorește înlăturarea vreunei ambiguități sau neclarități ce ar viza textele legale a căror lămurire se solicită.

37. De altfel, instanța de trimitere nu identifică prin punctul său de vedere caracterul neclar sau incomplet al normelor legale supuse atenției de către profesionistul-contestator, inițiator al prezentului demers, ci susține că solicitarea intervenției instanței supreme se justifică prin prisma caracterului de noutate al chestiunii.

38. Din punctul de vedere exprimat de completul de judecată care a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție reiese cu claritate că acesta dispune de suficiente repere de analiză care să îi permită să aplice textele de lege evocate în sesizare pentru a soluționa cauza supusă judecării, iar circumstanțele particulare ale dosarului relevă faptul că nemulțumirea contestatorului-creditor are în vedere "lipsa unei dispoziții legale exprese care să reglementeze ipoteza notificărilor succesive de dare în plată" pe care debitorul le poate formula în cadrul procedurii de executare silită, în temeiul Legii nr. 77/2016.

39. Prin urmare, pe calea prezentului mecanism se solicită o rezolvare de principiu a problemei semnalate, cu motivarea că legea nu a distins dacă efectul suspendării de drept a plății sumelor de bani aferente contractelor de credit în temeiul notificării de dare în plată emise de executorul judecătoresc la solicitarea debitorului-consumator se produce de câte ori debitorul formulează o nouă notificare de dare în plată în legătură cu același contract de credit, deci și în ipoteza în care, ulterior admiterii definitive a contestației formulate de creditor împotriva primei notificări de dare în plată, debitorul formulează o nouă notificare de dare în plată.

40. Cu toate acestea, textele legale a căror lămurire se solicită sunt redactate cu claritate, iar interpretarea logică și gramaticală a acestora nu comportă o reală și serioasă dificultate, de natură a fi dedusă dezlegării în cadrul procedurii prealabile.

41. Din această perspectivă se apreciază că rămâne atributul exclusiv al instanței de judecată operațiunea de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale amintite la diferitele circumstanțe de fapt care caracterizează fiecare litigiu, operațiunea amintită fiind ridicată la rang de principiu fundamental și găsindu-și consacarea în prevederile art. 5 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

42. Așadar, se consideră că revine instanței de trimitere să soluționeze cauza cu judecata căreia a fost învestită,

aplicând mecanismele de interpretare a actelor normative, pentru a da curs măsurilor reglementate de legiuitor și pentru a ține cont de scopul legitim urmărit de acesta prin adoptarea Legii nr. 77/2016, țel care se circumscrie conceptului de protecție a consumatorului prin înlăturarea pericolului ruinei sale iminente, cum se subliniază prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, pronunțată de Curtea Constituțională a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 9 august 2017.

43. Așadar, sesizarea de față nu este admisibilă, problema supusă analizei nereprezentând o veritabilă chestiune de drept care să necesite cu pregnanță a fi lămurită și care să prezinte o dificultate suficient de mare care să reclame intervenția instanței supreme prin intermediul mecanismului reglementat de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, mecanism de unificare a jurisprudenței și de asigurare a predictibilității acesteia.

Pentru toate considerentele mai sus expuse, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

D E C I D E:

Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Tribunalul București - Secția a V-a civilă în Dosarul nr. 26.769/300/2019 în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la dezlegarea următoarei probleme de drept:

"În sensul art. 5 alin. 3 coroborat cu dispozițiile art. 6 alin. 1, art. 7 alin. 4 și art. 6 alin. 2 din Legea nr. 77/2016, notificările formulate de către debitori, ulterior admiterii definitive a contestației formulate de către creditor împotriva primei notificări de dare în plată, mai produc sau nu efectul suspendării de drept prevăzut de Legea nr. 77/2016?".

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 28 iunie 2021.

PREȘEDINTELE SECȚIEI A II-A CIVILE
MARIAN BUDĂ

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad